

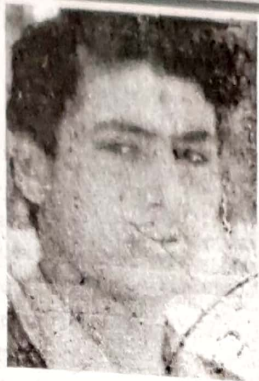

טור' מורבטי יוסף
319402
בן רחל ויחייה
נולד ב- תרצ"ו 1936
התגייס לצה"ל במאי 1955
שרת בחת"מ 334
נפל ב- כ"ב תשרי תשט"ז 8.10.1955
בעת מילוי תפקידו.

מורבטי, יוסף

בן יחיא ורחל. נולד בשנת תרצ"ו (1936) בעיר דמונד שכפרס. מצב-המשפחה היה בכל רע ודודו קיבל על עצמו ללמדו מלאכה וגם לתת לו את האפשרות להמשיך בלימודיו. אחרי לימודיו היה יוצא לבית-החלוצ, למד עברית ותוך כדי כך עשה תכניות לעלות לארץ. בשנת 1948 עזב את בית-דודו ויצא ללמוד מקצוע מתוך תכונה לעליית המשפחה כולה. אחיו עלה לפני המשפחה והכין להם מקום בתל-מונד. אחרי

עלייתם בשנת 1952 לא רצה יוסף להמשיך במקצועו כנגר ועסק בחקלאות. נשא את נפשו להתישב ביום מן הימים במושבי-עובדים יחד עם הוריו ולבנות את ביתו בישראל. בינתיים נפטר אחיו והוא נשאר מפרנסם היחיד של הוריו. אבל יחד עם זה ראה חשיבות יתירה בשירות בצה"ל ומתוך נאמנות לעם ולמולדת עשה כל מאמץ להתגייס לצבא; הוא טען שאין להתבטל משירות, ולבסוף, במאי 1955, נכנס לחיל-התותחנים. נפל בשעת מלוי תפקידו ביום כ"ב בתשרי תשט"ז (8.10.1955) והרבא למנוחת-עולמים בבית-הקברות בתל-מונד.

באימונים

מפקדו

חח אלוף (מיל.)
שדמי יששכר (ישכה)
 מפקד חטיבת "זולני" 1954-1955

ישכה שדמי, בנו של אלי'ם נחום שדמי - איש אירגון ה"הגנה", מילוי בשנת 1923 בישראל. התגייס לפלמ"ח ובמסגרתו נשלח לחקים את יחידת "מישבר החיילים" של איזור השומרון.

את מלחמת העצמאות החל כמפקד פלוגה במבצע "נחשון", ומאוחר יותר שימש סגן מפקד הנדוד החמישי של חטיבת "הראל". פיקד על הנדוד השביעי בחטיבת "הנגב" של הפלמ"ח היה ממפקדיו הראשונים של בית הספר לקצינים של צה"ל, אשר הוקם סמוך לסיים מלחמת העצמאות.

בשנת 1952 מונה למפקד פיקוד ההדרכה ואחר כך למפקד חטיבת "מלני" ולעוזר ראש מטה"ד במטכ"ל לתורת חיל הרגלים.

במערכת סיוי שימש כמפקד חטיבה באיזור המרכז, אשר פעלה באיזור כפר-קאסם, שם אירעה ההתנגשות בין חיילי צה"ל לאנשי הכפר. נשפט בבית הדין הצבאי ונדון לקנס של אגודה על ביצוע עוצר אולם זונה מכל אשמה הקשורה לטבח. השתחרר מצבא הקבע בשנת 1962.

בפרוץ מלחמת ששת הימים הצטרף לחטיבת שריון חדשה, שהצטרפה לאוגדת האלוף אברהם יפה. בסיום מלחמת ששת הימים מונה לתפקיד בכיר בפיקוד הצפון. במלחמת יום הכיפורים שירת כעוזר אלוף פיקוד הצפון. ישכה שדמי נפצע קשה בהתרסקות מסוק באיזור ה"פתחלוד". כשהחלים מונה לתפקיד בכיר.

רשות הדיבור למרגמה

בן דונקלמן, סקר את האיש שישב מעבר לשולחן הכתיבה. דרך ארוכה עשה בן - קצין ארטילריה בצבא הקנדי ומומחה למרגמות - עד שתגיע לשבת מאחורי השולחן הזה, ולהתבונן באיש שהיתה לו בלורית לבנה, "באטלדרס" חאקי וחולצת חאקי פעורת צווארון. לגבי בן, האיש שישב מעברו השני של השולחן ודיבר בטלפון, היה לא רק ראש-הממשלה של חמדינה שקמה זה עתה, ושר הביטחון שלה, אלא האיש שיכול להושיט לו עזרה בפיתוח הכלים האהובים עליו ביותר - המרגמות.

בן ידע את עוצמתן של המרגמות. כאיש ארטילריה, היה הכיר את העוצמה הצפונה בקנה החלק הזה, שהפצצה יוצאת ממנו במסלול תעופה קשתי ונוחית ברעם מרסק.

הוא חזר עכשיו מירושלים, שם שהה אצל לוחמי חטיבת "הראל" והביא את התרשמותו לבנגוריון. במהלך השיחה לא שכח האורח לשאול את ראש-הממשלה מה עלה בגורל המרגמות, עליהן שאל קודם שיצא לירושלים. בנגוריון השיב לקצין הצעיר, בעל רעמת השיער השחורה, כי המרגמות עדיין אינן מוכנות ומינה אותו לבדוק מה קרה להן, ואם אפשר להחישן להצלת ירושלים.

בן, שקיבל לאחר מכן את הפיקוד על חטיבה 7, החטיבה המשורינית הראשונה של צה"ל, מספר על הצעדים הראשונים של הקמת יחידות המרגמות, יחידות שלאחר מכן היוו את הציר המרכזי של חיל-התותחנים ושירתו בכל מערכות ישראל.

"מיפקדת חיל-התותחנים הקימה גדוד שנועד להתאמן במרגמות של 4 אינץ' ולצאת עימן לקרב. מאחר שהמרגמות, הפצצות והרגמים היו בתל-אביב כבר חודש ימים, היה סביר להניח שהצוותים כבר אומנו והיו מוכנים לפעולה. עד מהרה נכונה לי אכזבה. גדוד המרגמות ישב בחיבוק ידיים: המרגמות והפצצות לא נופקו לו. אם לא היה המצב טראגי כל כך, היה מעורר צחוק: הרגמים היו במקום אחד,

מרגמות

ת.נ.צ.ב.ה.
מורבטי יוסף-
1936-1955

...אך נכבד את כולם
את יפה הבלגיות והתואר
כי רעות שבבאת, לעולם
לא תיתן את לבן לשכוח.
אהבה מקודשת בדם
את תשובה ביננו לפרוח.

חיים גלי.